

at Kommunens Kjøb af Enighedsværn stod i nøie Forbindelse med Afſtaaelsen af denne Dæmning uden Bederlag. Kommunen har nu i en vis Retning ſelv forſkyldt, at dette Spørgsmaal reifer ſig paa; derſom man ikke havde ladet hengaa en ſaa utilbørlig lang Tid, inden man var ſtrøbet til Opførelſen af et Kvægtorv ved Enighedsværn, ſaa vilde for lang Tid ſiden den gamle Jernbandedæmning havde kunnet være brugt til det Gyld, man behøver, og dermed var denne Sag færdig. Kjøbenhavns Kommune kan heraf lære, at „den, der glemmer til Natten, glemmer til Ratten“, og at man ſkal benytte Tiden, medens man har den, thi Tiden er lige lang, men den er ikke lige nyttig. Denne Bebreidſe tror jeg at være beſøjet, men paa den anden Side forekommer det mig, at Staten ſkylder Kommunen, naar Sammenhængen har været ſaaledes, ſom oplyst i Landsthinget, mellem Afſtaaelsen af denne Jernbandedæmning uden Bederlag og Kjøbet af Enighedsværn for en anſeelig Kjøbefum, da ikke at bemægtige ſig denne Dæmning, medmindre den virkelig behøves og af rette Vedkommende kræves til en Jernbane ligesom før. Det er min perſonlige Anſkuelse, at en Jernbanefrætning fra Vigerslev over Valdbj, der forbinder det ſjællandske Banenet med Havnbanen, vil være særdeles nyttig og henſigtsmæssig, thi jeg tror, at den vil bidrage meget til at forøge Værdien af Havneporet, ligesom jeg ogsaa tror, at det for det ſjællandske Jernbanefſtab vil have en ſtor Betydning, at den vil kunne fritage Banegaarden, der allerede nu er stærkt belempet, for en ſtor Del af den Trafik, der ellers maatte føres over og igennem den, hvis denne Forbindelsbane ikke blev indrettet. Jeg tror fremdeles, at den for Kjøbenhavns Kommune vil have en ikke uæfenlig Betydning derved, at den vil kunne formindſte den Trafik, der ellers vilde foregaa i Niveau over Veſterbrogade, ſom er en for den almindelige Færdsel høit generende Trafik. Det er derfor mit Haab, at denne Jernbaneforbindelse ad den gamle Jernbandedæmning vil blive befundet at være i Jernbanens Interesſe, og at ogsaa Kommunen vil erkjende dette ved at afſtaa den omtalte Dæmning. Men det er jo Andre, hvem det tilkommer herom at tage Beſlutning, og jeg formaar ikke at indſe Billigheden eller Retferdigheden i, at man nu vil gjøre den længe attraaede Kjøbenhavnske Havnbane afhængig af et yderligere Tillæg, hvorom der aldrig har været Tale før i denne Samling. Denne Vigerslev-Forbindelsbane er jo nemlig en ganſke ny Tanke, der ikke nogenſinde har foreligget Rigsdagen før og nu; der har beſtandig tidligere kun været Tale om en Havnbane, ſom ſkulde ſættes i direkte Forbindelse over Veſterbro med den nuværende Banegaard. Selve Havnbanen er for hele Landet, naanlig for hele Sjælland, en Sag af ſtørſte Vigtighed og Betydning; det er ikke nogen Indtægtsbane for det ſjællandske Jernbane-

ſelſkab, tværtimod er der al Anledning til at formode, at Driften af Havnbanen vil være forbunden med Bekoſtninger for Selſkabet; men det er en Bane, ſom er af den ſtørſte Betydning for Krafikens Udvikling i det Hele. Jeg anſer det nu for uforparligt at gjøre Noget, ſom kan udſkyde, om det ſaa kun var et eneſte Aar, Anlægget af en Bane fra den nuværende Banegaard ned til Havnens langs Kriſtiansgade, og, ſom der nu er ſullet i Udſigt, over Vørsgraven ned til Havnegaade. En ſaadan Bane, ſelv om der ikke bliver et Tillæg til den langs Kallebodstrand forbi Valby, er af den ſtørſte Vigtighed for den hele ſjællandske Trafik, og det vilde være urigtigt ikke at tage imod et Ÿble, fordi man ikke tillige kan faae en Pære. Det er det Jernuſtigſte at tage det, der nu bydes, og ikke knytte Betingelſer dertil, ſom maatte kunde udſkyde Sagen i en uſikker Fremtid. Der er allerede ſpolet et en hel Del af det, der oprindeligt fandtes i dette Lovforſlag, og der ſynes at være Barſel om, at Mere vil gaa tilſpilbe; lad os dog i det Mindſte ſøge at frelſe en Bane, om hvilken det fra alle Sider erkjendes, at den er i det Offentliges Fordel, nemlig Forbindelſen med Kjøbenhavns Havn, og lad os ikke gjøre Noget, hvorved den kunde blive udſtødt. Det er diſſe Betragtninger, der have ledet mig til at være med til at ſtille Mindretalsforſlaget under Nr. 3, og jeg tror ikke, at Vedtagelſen af Flertallets Forſlag vil kunne Andet end virke ſtadeligt paa hele Lovens Gjennemførelſe i denne Samling.

Ordføreren (Lauber): Med Henſyn til min tidligere Stilling til Spørgsmaalet om Jernbandedæmningen, har jeg allerede oplyst, at jeg den Gang holdt paa, at den til Frederiksundsbanen knyttede Midlertidighed burde bortfalde, og at man derfor burde holde Muligheden af en anden Frederiksundsbane aaben; men en ſaadan kunde kun anlægges med Benyttelſe af den gamle Jernbandedæmning. Efterat dette Spørgsmaal er ſaldet bort derved, at det Felttog, vi have ført derom, er tabt, maa jeg ſe Sagen fra et andet Synspunkt. Derpaa har jeg allerede gjort opmærkſom. Naar nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Kredſ (Vile) med den Forekommenhed, ſom udmærker ham, vilde underſkyde mig det Motiv, at Kjøbenhavn endelig ſkulde komme til at betale Noget, ſaa ligger dette aldeles ikke for; dertil har han ikke nogen Føie. Det er hele Udvalget med Undtagelſe af det ærede Medlem, der har holdt paa, at Kjøbenhavn ikke burde faae ſin Havnbane uden noget Bederlag. Vil man ſætte Bederlaget i Form af en Afgivelse af Jernbandedæmningen, kan man gjøre det, og vil man ſætte det i Form af en Betaling af 100,000 Kr. eller 500,000 Kr., kan man gjøre det; men Kjøbenhavn bør ligesaa lidt ſom de andre Kjøbstæder, der i de ſidſte Aar have faaet Havnbaner, faae